

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej v exekučnej veci oprávnenej **S., a.s.**, so sídlom v B., proti povinnej **E., s.r.o.**, so sídlom v K., **o vymoženie 16 312,50 Sk**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 516/2002, na dovolanie súdneho exekútora I., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2005 sp. zn. 2 CoE 24/2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2005 sp. zn. 2 CoE 24/2005 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením z 24. júna 2005 sp. zn. 2 CoE 24/2005 odmietol odvolanie súdneho exekútora proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 12. novembra 2004 č.k. Er 516/2002-9, ktorým bola zastavená exekúcia (§ 57 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) a oprávnenému uložená povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi B. trovy exekúcie 1318 Sk (§ 203 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – ďalej len "Exekučný poriadok"). Odvolací súd vychádzal z toho, že proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní nie je odvolanie prípustné, ibaže by osobitný zákon (Exekučný poriadok) neustanovoval inak. Osobitný zákon ale odvolanie proti rozhodnutiu o trovách exekúcie nepripúšťa.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Opravným prostriedkom sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vychádzal z toho, že ak odvolací súd odmietol jeho odvolanie proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, hoci tento opravný prostriedok bol prípustný, odňal mu svojím postupom možnosť konať pred súdom v zmysle uvedeného ustanovenia a porušil tým jeho ústavné právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 13. júla 2006 sp. zn. 3 Cdo 122/2006 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) s tým, že postupom odvolacieho súdu nebola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť pred súdom konať, lebo odvolací súd správne jeho odvolanie odmietol ako procesne neprípustné. Dovolací súd vzhľadom na to vychádzal zo záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky rozhodnutí, proti ktorým je dovolanie prípustné (§ 237 O.s.p. a § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Odmietajúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napadol súdny exekútor sťažnosťou, na základe ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 26. marca 2008 sp. zn. IV. ÚS 200/07 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 bolo porušené základné právo súdneho exekútora podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky toto uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu uviedol, že uznesenie okresného súdu vydal v danom prípade poverený zamestnanec okresného súdu - vyšší súdny úradník, ktorý je podľa § 2 zákona o súdnych úradníkoch štátnym zamestnancom. Nesplňa teda kritéria nezávislosti, ktoré sú priamo ustanovené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. V prípade, že vyšší súdny úradník vydal rozhodnutie vo veci, je v súlade so znením čl. 142 ods. 2 poslednej vety Ústavy Slovenskej republiky, proti takému rozhodnutiu vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nemôže byť vzhľadom na účel sledovaný čl. 142 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikdy konečným rozhodnutím vo veci, lebo zverenie výkonu súdnej moci iným osobám než sudcom musí mať v zmysle Ústavy Slovenskej republiky

minimálne také obmedzenie, pri ktorom účastníkovi súdneho konania ostane zachovaná možnosť domáhať sa prerokovania jeho veci nestranným a nezávislým sudcom uplatnením opravného prostriedku (bez ohľadu na to, či túto možnosť účastník skutočne využije). Túto požiadavku treba uplatniť aj pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy ustanovujúcej oprávnenie poverených zamestnancov súdu (vyšších súdnych úradníkov) rozhodovať v občianskom súdnom konaní (vrátane konania exekučného) a tiež pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy postupu pri prieskume rozhodnutí zamestnancov poverených sudcami (vyšších súdnych úradníkov). V danom prípade uznesenie Okresného súdu Košice II z 12. novembra 2004 č.k. Er 516/2002-9 vydal vyšší súdny úradník. Toto uznesenie obsahovalo poučenie, podľa ktorého odvolanie proti nemu nie je prípustné. Uvedené poučenie bolo nesprávne, pretože bolo v zjavnom rozpore s čl. 142 ods. 2 treťou vetou Ústavy Slovenskej republiky. Na takéto prípady je potrebné aplikovať § 204 ods. 2 druhú vetu O.s.p., podľa ktorej ak rozhodnutie obsahuje nesprávne poučenie, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. To sa v posudzovanom prípade aj stalo, keďže súdnemu exekútorovi bolo uznesenie okresného súdu doručené 18. januára 2005, pričom odvolanie proti nemu podal 15. marca 2005. Súdny exekútor mohol preto podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky požiadať o súdnu ochranu v odvolacom konaní do troch mesiacov od doručenia uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 516/2002 z 12. novembra 2004, a nie ako rozhodol krajský súd, ktorý jeho odvolanie podané v trojmesačnej lehote odmietol ako neprípustné. Odvolací súd teda odmietnutím odvolania odňal súdnemu exekútorovi možnosť konať pred opravným súdom, ktorú mu garantoval čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 204 ods. 2 O.s.p. Takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu zakladali dôvod na prístup k súdnej ochrane poskytovanej v mimoriadnom opravnom konaní pre zmätočnosť konania pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie (§ 56 ods. 3 písm. b/ zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či opravný prostriedok súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu v prípade, že konanie je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide

(medziiným) vtedy, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov), že v danom prípade bola odmietnutím odvolania súdneho exekútora proti uzneseniu súdu prvého stupňa súdному exekútorovi odňatá možnosť pred súdom konať, vychádzal v dovolacom konaní z existencie procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vytýkanej v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedenú vadu zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2005 sp. zn. 2 CoE 24/2005 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude aj pre Krajský súd v Košiciach záväzný právny názor, že proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety Ústavy Slovenskej republiky vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom vždy rozhoduje sudca, i keď osobitný zákon (v danom prípade Exekučný poriadok) odvolanie nepripúšťa, ďalej že odvolaním napadnuté uznesenie obsahovalo nesprávne poučenie o opravnom prostriedku (bolo v rozpore s uvedeným článkom Ústavy Slovenskej republiky), preto súdny exekútor v zmysle § 204 ods. 2 druhú vetu O.s.p. mohol podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia, a že odvolateľ v danom prípade podal odvolanie v tejto lehote. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. októbra 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková